Statsforvalteren i Troms og Finnmark
Romssa ja Finnmárkku stáhtahálddašeaddji
Tromssan ja Finmarkun staatinhallittija

Vår dato: 04.01.2024
Vår referanse: 2023/3308
Deres dato: 03.02.2022
Deres referanse: 23/337

SORTLAND KOMMUNE / SUORTTÁ SOUHKAN
Postboks 117
8401 SORTLAND

Telefonnummer til saksbehandler
Marianne Erlandsen, 78950592

Statsforvalterens avgjørelse - Settestatsforvalter - Byggesak - Sortland kommune - detaljregulering Vestmarka Næringsområde Sørvest / Lapphaugen

Vi viser til oversendelse av ovennevnte klagesak fra Statsforvalteren i Nordland, mottatt her den 20. april 2023, samt våre foreløpige svar i saken. Vi beklager lang saksbehandlingstid.

***

Sortland kommunes vedtak av 05.05.2022 om å godkjenne detaljregulering for Vestmarka Næringsområde Sørvest / Lapphaugen oppheves.

Kravene til alternativvurderinger i konsekvensutredning er ikke oppfylt, og feilen er egnet til å ha påvirket vedtakets innhold, jf. fvl. § 41. Vedtaket er ugyldig og oppheves.

Vi vil gi en nærmere begrunnelse for vår avgjørelse i det følgende.

***

Sakens bakgrunn

Statsforvalteren forutsetter at partene er kjent med sakens dokumenter, og gir derfor ikke et fullstendig saksreferat. Vår avgjørelse bygger på de opplysninger som fremkommer i det skriftlige materialet som er oversendt fra kommunen.

Saken gjelder klagebehandling av Sortland kommunes vedtak den 05.05.2022 om å godkjenne detaljregulering for Vestmarka næringsområde sørvest (Lapphaugen). Forslagsstiller er Kronstein Produksjon. Plankonsulent er Norconsult AS, og det er også disse om har utarbeidet konsekvensutredningene.

I planbeskrivelsen er formålet med den vedtatt planen beskrevet slik:

> Hensikten med planarbeidet er å hjemle og tilrettelegge for ei framtidig utbygging av industri- og næringsaktivitet med produksjonslokaler for byggeelementer, lagerområder og lokaler for XL-bygg.
>
> Varslet planområde utgjorde totalt 224dekar, hvorav 90 dekar allerede er regulert til næringsformål.
>
> Planen utarbeides som en detaljregulering, jf. plan- og bygningsloven § 12-3. Reguleringen gir rammer for tomteutnyttelse til bebyggelse og tilhørende parkering, byggehøyder, utforming, takformer, samt vei- og adkomstforhold.

Videre er det opplyst om planlagte tiltak at:

> Tiltaket omfatter en utbygging av industri- og næringsaktivitet med produksjonslokaler for byggeelementer, lagerområder og administrasjonsbygg for deler av planområdet. Etablering av nye næringsbygg er planlagt på en større del av eiendom gnr/bnr 15/879 og utgjør totalt 53,6dekar som er regulert til formål: industri og lager. Planlagt bebyggelse utgjør industribygg på 14.000m² og administrasjon/lager på 2.600m², samt utvendig lagerareal, totalt 6.000m². Samlet bygningsareal er 16.600m².

Sortland kommunestyre vedtok planen for Lapphaugen første gang i juni 2020. Statsforvalteren i Nordland hadde i forbindelse med høring av planen inngitt innsigelse til planforslaget. Innsigelsen var knyttet til uklarheter rundt planlagt masseuttak, og at Statsforvalteren i Nordland som sektormyndighet ikke kunne se at «alternative muligheter innenfor eksisterende næringsområder for lokalisering av en produksjonshall for massivtre av tilstrekkelig størrelse er utredet eller beskrevet».

Innsigelsen ble frafalt i brev av 08.06.2020, men Statsforvalteren stilte likevel spørsmål ved om den gjennomførte utredningen av alternative plasseringer var i tråd med regelverket.

Den 11.06.2020 vedtok Sortland kommune å godkjenne forslag til reguleringsplan for Vestmarka næringsområde. Vedtaket ble påklaget, men kommunestyret tok ikke klagene til følge og oversendte saken til Statsforvalteren i Nordland for endelig avgjørelse. Statsforvalteren i Nordland erklærte seg inhabil til å behandle saken. Statsforvalteren i Trøndelag ble derfor oppnevnt til settestatsforvalter i september 2020.

Statsforvalteren i Trøndelag opphevet reguleringsplanvedtaket den 26.03.2021. Under henvisning til konsekvensutredningsforskriften (KU-forskriften) § 19 andre ledd begrunnet Statsforvalteren avgjørelsen med at kommunens begrunnelse for valg av Lapphaugen som tomt for den foreslåtte elementfabrikken, ikke var «rettslig holdbar». Det ble også lagt til grunn, under henvisning til KU-forskriften §§ 17 og 21, plan- og bygningsloven (pbl.) § 4-2, og forvaltningsloven (fvl.) §§17 og 25, at den kulturhistoriske verdien av Lysverksveien ikke var tilstrekkelig utredet.

Den 27.01.2022 vedtok Sortland formannskap at planforslaget skulle suppleres med tilleggsutredning om Lysverksveien kulturhistoriske verdi, samt en tilleggsutredning om alternative plasseringer av den planlagte virksomheten. Videre ble det vedtatt nytt offentlig ettersyn og høring med frist for uttalelse den 25.03.2022.

Statsforvalteren i Nordland innga merknader til høringen i brev av 15.03.2022. I brevet ga de uttrykk for at alternative lokaliseringer – til tross for tilleggsutredningen - fortsatt ikke var tilfredsstillende. Herunder ble det gitt konkrete forslag til hva som burde utredes nærmere.

Sortland kommunestyre gjennomførte merknadsbehandling og traff vedtak om å godkjenne forslag til reguleringsplan den 05.05.2022. Forslagene fra Statsforvalteren i Nordland knyttet til ytterligere utredninger ble avvist.

Planvedtaket ble påklaget av Advokatfirmaet Simonsen Vogt Wiig AS ved advokat Camilla Elisabet Jacobsen på vegne av Sortland Camping og Motell, og av Steve Haugerud og Erlend Bergseng på vegne av gruppen «Nei til steinbrudd og sprengingsaktivitet i Vestmarka».

I klagen fra Sortland Camping og Motell er det blant annet anført at kommunens utredning av alternative lokaliseringer av tiltaket, ikke er i tråd med de krav som følger av konsekvensutredningsforskriften § 19. Det er også anført at behandlingen av merknadene fra Statsforvalteren i Norland er mangelfull, og at planforslaget som sådan ikke er tilstrekkelig begrunnet.

I klagen fra gruppen «Nei til steinbrudd og sprengingsaktivitet i Vestmarka» er det blant annet anført at det er foreligger alternative plasseringer til virksomheten, og at Lyseverkveien som kulturminne ikke er tilstrekkelig ivaretatt i planen.

Sortland kommunestyre behandlet klagene i møte den 10.11.2022, hvor ingen av klagene ble tatt til følge. Den 17.11.2022 anmodet Sortland kommune Kommunal- og distriksdepartementet (KDD) om overta klagebehandlingen i saken. Departementet avviste dette i brev av 25.01.2023. Saken ble deretter sendt over til Statsforvalteren i Nordland som erklærte seg inhabil til å behandle saken. KDD oppnevnte etter dette Statsforvalteren i Troms og Finnmark som settestatsforvalter til å behandle klagen.

Statsforvalteren i Troms og Finnmark har innhentet tilleggsopplysninger fra kommunen. Herunder innkommende merknader og avgjørelsen til Statsforvalteren i Trøndelag om å oppheve kommunens første planvedtak.

Vi har også gjennomført et møte med Sortland kommune. Formålet med møtet var å få klarlagt om og eventuelt i hvilken grad kommunen har fulgt opp de feil og mangler som Statsforvalteren i Trøndelag påpekte i sitt vedtak av 17.11.2022. I møtet viste kommunen til tilleggsutredningene som ble gjennomført etter at Statsforvalteren i Trøndelag opphevet kommunens vedtak. Kommunen ga uttrykk for at tilleggsutredningene etter deres vurdering svarte på de feil og mangler som Statsforvalteren i Trøndelag hadde påpekt.

I møte opplyste kommunen også om at det forelå uløste innsigelser fra Statsforvalteren i Nordland knyttet til reguleringsplanarbeidet for næringsområde N01. Næringsområde N01 er et av de alternative lokasjonene som er vurdert i denne saken og som Statsforvalteren i Trøndelag i sitt vedtak av 17.11.2022 mente var mangelfullt begrunnet/utredet. Innsigelsen skal ha gått ut på at kommunen burde bruke et mindre areal av området som utgjør N01, ettersom arealet består av myr hvor det ikke er ønskelig med utbygging.

Vi har etter å ha fått saken til klagebehandling, også mottatt tilleggsdokumentasjon fra Steve Haugerud på vegne av gruppen «Nei til sprenging og masseuttak i Lapphaugen». I tilleggsdokumentasjonen er det blant annet lagt ved en kopi av vedtak truffet av kommunen, hvor

Steinbruddet Invest AS er part. Vedtaket ser ut til å gjelde avslag på dispensasjon fra reguleringsplan for steinbruddet, Sortland sentrum av 2011, samt en anmodning om ulovlighetsoppfølging knyttet til mulige ulovlige tiltak. Klager mener at dokumentasjonen er relevant i vurderingen av tidligere inngitte anførsler i saken. I henvendelsen fra Haugerud er det også opplyst at kommunen ved rullering av byplanen planlegger å legge "Skytterhaugen", som er et område i nærheten av Lapphaugen, ut til boligområde. Klager viser til at området per i dag er regulert til LNFR, og at en omregulering til boligformål vil styrke behovet for at Lapphaugen forblir avsatt til LNFR-formål.

Statsforvalterens vurdering

Statsforvalterens myndighet ved behandling av klager over reguleringsplanvedtak

Myndigheten til å behandle klager over reguleringsplaner er delegert til Statsforvalteren i rundskriv H-8/86 fra Miljøverndepartementet og Kommunal- og regionaldepartementet med endringer i brev av 16.1.2004 og rundskriv T-2/09 om overføring av myndighet etter plan- og bygningsloven til daværende Fylkesmannen.

Statsforvalteren kan som utgangspunkt prøve alle sider av saken og herunder ta hensyn til nye omstendigheter. Vi skal vurdere de synspunkter som klageren legger fram, og kan også ta opp forhold som ikke er berørt i klagen. Der Statsforvalteren er klageinstans for et vedtak truffet av en kommune, skal vi imidlertid legge stor vekt på hensynet til det kommunale selvstyret ved prøving av det frie skjønn, jf. forvaltningsloven § 34 annet ledd.

Ved klage over reguleringsplan er kompetansen som er delegert til Statsforvalteren som klageinstans snevrere. I daværende Kommunal- og regionaldepartementets brev av 16.1.2004 presiseres Statsforvalterens kompetanse ved behandling av klage over kommunale egengodkjenninger av reguleringsplaner. Det følger av brevet at Statsforvalteren i vår klagebehandling kan fatte vedtak om oppheving av åpenbart ugyldige vedtak, men at andre typer endringer i planen bare kan gjøres dersom kommunen er enig, forutsatt at det ikke innebærer at planen endres i hovedtrekkene. Dersom Statsforvalteren mener det bør gjøres endringer, og kommunen ikke er enig, må klagesaken oversendes departementet til avgjørelse.

Faglig uenighet mellom kommunen og berørte statlige eller regionale sektormyndigheter om planens utforming, må videre søkes løst gjennom eventuell innsigelse og mekling før planen vedtas, jf. pbl. 5-1 flg. Det er ikke fremmet innsigelser til planen fra regionale eller statlige myndigheter som ikke er løst, sml. pbl. § 5-4, og dette tilsier at vilkårene for kommunens adgang til egengodkjenning er oppfylt. Det tilkommer da kommunestyret som øverste planmyndighet i kommunen å avgjøre hvilke hensyn som skal veie tyngst når planen vedtas.

Statsforvalterens oppgave i klagebehandlingen blir dermed å vurdere om det foreligger vesentlige saksbehandlingsfeil eller om kommunens vedtak bygger på feil lovtolkning eller urimelig skjønnsutøvelse, eller om klagene bør medføre endringer i planen.

Oppstartsmøte, høring og vedtakelse av reguleringsplan

Myndigheten til å vedta reguleringsplaner er ved lov lagt til kommunestyret, og kompetansen kan ikke delegeres. Kommunestyret er det øverste organet i kommunen, og er også kommunens øverste reguleringsplanmyndighet. Kommunestyret har i kraft av dette kompetanse både til å organisere planarbeidet og til å bestemme planens innhold. Herunder har kommunestyret full instruksjonsrett overfor administrasjonen og underutvalg om hva planen skal inneholde.

I planprosesser gjør det seg ofte gjeldende sterke motstridende interesser, både fra eier, nabo og allmennheten generelt, knyttet til spørsmålet om hva en eiendom skal reguleres til. De ulike

interessene ivaretas gjennom særlige prosessregler som skal sikre bred deltakelse og bidra til å belyse saken. Vi viser særlig til reglene om kunngjøring, individuell varsling og medvirkning, som sikrer at grunneierne og andre berørte parter får informasjon og mulighet til å delta. Prosessreglene som gjelder for utarbeidelse og gjennomføring av reguleringsplan ivaretar rettsikkerheten for den enkelte, og sikrer også, gjennom innsigelsesinstituttet, at det ikke vedtas planer som er i konflikt med overordnede nasjonale og viktige regionale hensyn. De sentrale prosessregler for utarbeidelse og vedtakelse av reguleringsplaner følger av pbl. §§ 12-8 til 12-12.

Før berørte offentlige organer og andre interessenter varsles om igangsetting av planarbeidet, skal den private forslagsstilleren legge frem planspørsmålet for kommunens planmyndighet i et oppstartsmøte. Formålet med møtet er blant annet å orientere kommunen om det planlagte innholdet, og at forslagsstilleren får kommunens tilbakemelding om aktualiteten av forslaget. Kommunen har etter § 12-8 andre ledd hjemmel til å stoppe behandlingen av et privat planinitiativ som etter kommunens vurdering «ikke bør føre frem», både før, under og etter oppstartsmøtet. Etter at planspørsmålet er fremlagt for kommunen i oppstartsmøtet, skal berørte offentlige organer og andre interessenter varsles om igangsetting av planarbeidet, se pbl. § 12-8 første ledd første punktum.

Dersom et planforslag ikke er stanset tidligere, skal forslaget - etter at det er ferdig utarbeidet og oversendt kommunen - fremmes ved at kommunen sender det på høring og legger det ut til offentlig ettersyn etter reglene i §§ 12-9 og 12-10. Det foreligger imidlertid ingen plikt for kommunen til å fremme planforslaget; kommunen skal iht. tidsfristene i § 12-11 avgjøre om forslaget fremmes. Når et planforslag er fremmet, betyr dette at det besluttende organet ser for seg at kommunestyret vil vedta dette som en reguleringsplan. Noen garanti har ikke forslagsstilleren, og som kommunens øverste organ har kommunestyret alltid kompetanse til ikke å vedta planforslaget, for eksempel under henvisning til at det ikke er tale om en ønsket arealutnyttelse. Kommunestyret har også full anledning til å returnere planforslaget til administrasjonen dersom organet mener at det bør gjøres endringer i planen. Dersom det ikke er reist innsigelser mot planforslaget er vilkårene for at kommunestyret vedtar planen innfridd.

I denne saken ble oppstartsmøte avholdt, planvarsel sendt og planforslag fremmet til høring og offentlig ettersyn. Klagerne har fremmet en rekke anførsler som knytter seg til prosessen som ledet fram til kommunestyrets vedtak. Det er herunder anført at konsekvensutredningen ikke er tilstrekkelig begrunnet, og at det er mangelfulle alternativvurderinger i konsekvensutredningen.

Vi vil redegjøre for flere av de anførte saksbehandlingsfeilene, men først og fremst forholdet til konsekvensutredning.

Klagefrist og rettslig klageinteresse

Klagen er fremsatt innen klagefrist og av parter i saken, eller personer med rettslig klageinteresse, jfr. fvl. §§ 28 og 29. Vilkårene for å ta klagen til behandling er derfor til stede.

Planforhold

Gjeldende kommuneplan for området er Byplan Sortland - Blåbyen 2015 – 2027 med ikrafttredelsesdato 03.09.2015. Innenfor planområdet er areal avsatt til følgende formål:

- LNF-område (landbruk, natur og friluftsliv).
- Nærings- og foreningsområde (N02). Med bestemmelser som må hensyntas i planarbeidet.
- Turdrag (GT).
- Lysverkveien og lysløypa er lagt inn som traséer i planen.

Planen i foreliggende sak er ikke i samsvar med overordnet plan med hensyn til flere av arealformålene.

Deler av planområdet omfattes også av reguleringsplan for Vestmarka næringsområde vedtatt 24.10.2002 samt reguleringsplan for vestre del av Myrullveien, bustadfelt, vedtatt 17.12.2001

I likhet med kommunen finner Statsforvalteren å kunne legge til grunn at planen er konsekvensutredningspliktig etter konsekvensutredningsforskriften av 2017 § 6 første ledd bokstav b, jf. vedlegg I pkt. 24 om «næringsbygg […] med et bruksareal på mer enn 15 000 m2».

Reguleringsplanen er konsekvensutredet for temaene ingeniørgeologi, naturmangfold og landskap.

Rettslige krav til utredning av reguleringsplan
Etter pbl. § 4-1 første ledd skal det for planer som kan få «vesentlige virkninger for miljø og samfunn» utarbeides et planprogram som grunnlag for planarbeidet. Det følger av § 4-1 andre ledd at planprogrammet blant annet skal gjøre rede for «hvilke alternativer som vil bli vurdert og behovet for utredninger». Etter KU-forskriften § 14 første ledd bokstav c, skal planprogrammet også inneholde en beskrivelse av «relevante og realistiske alternativer og hvordan disse skal vurderes i konsekvensutredningen. Det står videre beskrevet i KU-forskriften § 19 siste ledd at:

> Konsekvensutredningen skal også redegjøre for de alternativene til utforming, teknologi, lokalisering, omfang og målestokk som forslagsstilleren har vurdert, og en utredning av relevante og realistiske alternativer. Valget skal begrunnes mot de ulike alternativene, og sammenligninger av virkningene for miljø og samfunn av de ulike alternativene skal fremgå.

Videre stilles det krav om at det for reguleringsplaner som kan få vesentlige virkninger for miljø og samfunn, gis «en særskilt vurdering og beskrivelse – konsekvensutredning – av planens virkninger for miljø og samfunn», se pbl. § 4-2.

Nærmere om de rettslige kravene til utredning av alternativ lokalisering
Et sentralt spørsmål i denne saken, er om de rettslige kravene til alternativ lokalisering er tilstrekkelig utredet. KU-forskriften § 19 siste ledd legger opp til at det skal utredes alternativer til «lokalisering» til forslaget. Herunder at de lokaliseringer som fremstår som «relevante og realistiske» skal utredes nærmere.

Det er ansvarlig planmyndighet som skal ta stilling til om det foreligger relevante og realistiske alternativer som skal konsekvensutredes, jf. Miljødirektoratets veileder «Konsekvensutredninger for klima og miljø», M-1941, punkt 2.2. Se også avsnitt 49 i sak SOM-2022-1343.

At stedet er relevant og realistisk, innebærer at målet med planen kan oppnås på en alternativ måte, og at denne måten er gjennomførbar, se Miljødirektoratets veileder «Konsekvensutredninger for klima og miljø», M-1941, punkt 2.2.

I forarbeidene er vurderingen av alternativer omtalt som «et viktig element i arbeidet med konsekvensutredningen», se Ot.prp.nr.32 (2007–2008) s. 186.

I sak SOM-2022-1343 uttalte Sivilombudet seg nærmere om hvilke krav som stilles til vurderingen av om det finnes relevante og realistiske alternative lokaliteter, som i så fall skal utredes nærmere i konsekvensutredningen. Innledningsvis uttalte ombudet at det i plan- og bygningsloven og konsekvensutredningsforskriften sies lite konkret om denne vurderingen og hvilke krav som stilles til

å dokumentere at en slik vurdering er gjort. Ombudet mente likevel at systemet med utredning av alternative plasseringer synes å forutsette at det gjøres en utvelgelse av aktuelle alternativer, som av hensyn til sakens opplysning, medvirkning og planmyndighetens beslutningsgrunnlag «burde dokumenteres». Det ble i denne forbindelse vist til tidligere uttalelse fra ombudet i sak av 28.04.2011 (SOMB-2011-709), hvor det ble lagt til grunn at:

> det normalt bør kreves en beskrivelse og vurdering av alternativene som er vurdert, i planprogrammet. For at ansvarlige myndigheter skal kunne ta stilling til hvilke alternativer de eventuelt skal kreve videre utredning av, eller om de skal slå seg til ro med at kun én lokalisering blir utredet videre, må de ha et beslutningsgrunnlag. Det bør derfor foreligge en beskrivelse av hvilke alternativer som er vurdert, og hvordan disse er vurdert. Uten slik kunnskap, vil det være vanskelig for planmyndighetene å ta stilling til om det foreligger alternativer som ved nærmere undersøkelser vil kunne vise seg å være aktuelle, og følgelig om det bør kreves utredning av flere alternativer.

Videre mente ombudet at alternativene som har blitt vurdert bør være beskrevet i planforslaget som sendes på høring, slik at berørte myndigheter og borgere kan komme med innspill til vurderingene som er gjort. Det ble i denne forbindelse vist til følgende uttalelse i Miljødirektoratet veileder pkt. punkt 2.2:

> Kommer man frem til at alternativer ikke skal utredes, skal dette begrunnes. Er alternativer vurdert tidligere i prosessen, bør dette også beskrives … Det er viktig at de vurderingene som er gjort om ulike alternative løsninger blir dokumentert og redegjort for. Forklar hvilke alternativer som har vært vurdert, og hvorfor de ikke er relevante og realistiske.

Når det gjaldt omfanget av utredningene av alternative plasseringer, uttalte ombudet at det må forutsettes at kommunen gjør en forsvarlig vurdering av om det finnes relevante og realistiske alternativer som skal utredes nærmere. Hvor omfattende vurderinger og utredninger som kreves, måtte etter ombudets syn ses i lys av hvor omfattende og komplisert planen var, og hvor store konsekvenser den kunne medføre:

> Ombudet er enig i at utvelgelsen av hvilke alternativer som skal utredes nærmere i konsekvensutredningen, til en viss grad må bero på et skjønn. Det må imidlertid forutsettes at kommunen gjør en forsvarlig vurdering av om det finnes relevante og realistiske alternativer som skal utredes nærmere. Hvor omfattende vurderinger og utredninger som kreves, må etter ombudets syn ses i lys av hvor omfattende og komplisert planen er, og hvor store konsekvenser den kan medføre. Som departementet har pekt på, følger det av kuf § 17 første ledd andre punktum at «[k]onsekvensutredningens innhold og omfang skal tilpasses den aktuelle planen eller tiltaket». I forarbeidene til pbl. § 4-1 om planprogram heter det tilsvarende at «[h]vor grundig prosessen vil måtte være, beror på hvor omfattende og komplisert planen er», se Ot.prp.nr.32 (2007–2008), spesialmerknadene til bestemmelsen

Ombudet la til grunn at det i den aktuelle saken var økt krav til grundigheten av undersøkelsene av alternative plasseringer. Det ble i denne forbindelse vist til at det var «snakk om et stort næringsområde med høyt konfliktnivå, og med store konsekvenser både for naturmangfold, friluftsliv og landskapsopplevelsen». Dette økte etter ombudets syn «kravet til grundigheten av undersøkelsene, for å sikre at plasseringen er den beste – alle relevante forhold tatt i betraktning».

Oppsummering av rettslige krav til utredning av alternative plasseringer
Oppsummeringsvis legger vi til grunn at det må foreligge en beskrivelse og vurdering av de alternative plasseringene som er vurdert, slik at ansvarlig planmyndighet skal kunne ta stilling til hvilke alternativer de eventuelt skal kreve videre utredning av, eller om de skal slå seg til ro med at kun én lokalisering blir utredet videre. Det er viktig at de vurderingene som er gjort om ulike alternative løsninger blir dokumentert og redegjort for, herunder at det blir begrunnet hvorfor de eventuelt ikke er relevante og realistiske. Det er til «en viss grad» overlatt til planmyndighetens skjønn hvor bredt man skal gå ut for å undersøke om det eksisterer relevante og realistiske alternative lokaliteter, og utvelgelsen av hvilke av disse som skal konsekvensutredes nærmere. Hvor omfattende vurderinger og utredninger som skal foretas, må ses i lys av hvor omfattende og komplisert planen er, og hvor store konsekvenser den kan medføre. Det kan utledes av praksis at kravet til grundigheten av undersøkelsene skjerpes ved større næringsområdet hvor konfliktnivået er høyt og planen også har store konsekvenser for både naturmangfold, friluftsliv og landskapsopplevelsen.

Kommunen vurdering av om det finnes relevante og realistiske alternativer som skal utredes nærmere, må under enhver omstendighet være forsvarlig.

Vi legger til grunn at det med kravet til forsvarlighet, siktes til det grunnleggende kravet om at saksbehandlingen er forsvarlig. Herunder en forsvarlig opplysning av saken, jf. fvl. § 17. At saksbehandlingen er forsvarlig, innebærer blant annet at forvaltningens avgjørelser må bygge på relevante og riktige opplysninger, se ombudets uttalelse 12.02. 2019 (SOM-2017-3066) punkt 1. Se også ombudets uttalelse 20.12.2022 (SOM-2022-1343) hvor det legges til grunn at omfanget av vurderingene og utredningene må være forsvarlige sett i lys av planens omfang og konsekvenser.

Kommunens alternativvurdering
Det fremgår av saksdokumentene at det er gjennomført alternativvurderinger i to omganger. Første gang i forbindelse med opprinnelig planforslag, og senere ved tilleggsutredning etter at Statsforvalteren i Trøndelag opphevet det opprinnelige planvedtaket.

I kommunens første alternativvurdering (Norconsult 2020-06-16) fremgår det at planlagte tiltak innebærer bygningsmasse med grunnflate på opptil 16 600 m² og en høyde på 15 meter. Arealbehovet er basert på og vurdert ut fra erfaringer hos tilsvarende produsenter i Norge og Sverige, og at et «alternativ med et mindre plasskrevende tiltak er ikke realistisk».

Videre er det slått fast at tiltaket har en logistikk som krever en tomt med tilstrekkelig areal i tilknytning til bygningsmassen, og at den planlagte elementproduksjonen med tilhørende lager ikke kan fragmenteres i ulike delområder. Forslagstiller har derfor behov for et areal på 53,6 dekar inkludert trafikkareal/parkering. I planforslaget med konsekvensutredning er det i punkt 6.5.2 konkludert med at:

> Totalt utgjør nytt/utvidet næringsareal ca. 53,6 dekar inkludert trafikkareal/parkering. Et så stort areal er ikke tilgjengelig/ledig innenfor N01 og N02.

Om arealet innenfor N01 er det i tillegg uttalt at Markveien og eksisterende kraftlinje bidrar til å fragmentere området, og at «Arealene innenfor N01 er for små og/eller har en arrondering som ikke imøtekommer arealbehovet til tiltaket». I denne forbindelse er det om arbeid nært høyspentanlegg blant annet uttalt at «lossing av råmaterialer og spesielt håndtering av ferdigelementer nær kraftledningen ansees som en stor risiko som bør unngås».

Med hensyn til landskapstilpasning er det slått fast at «planlagte tiltak, bør plasseres skjermet i terrenget, noe man i størst grad vil oppnå ved å etablere en byggegrop i Lapphaugen». Det er vist til at planlagte bygninger klart vil skille seg fra omkringliggende bebyggelse i N02. Plassering av tiltaket i N01 er vurdert å ville «medføre et større visuelt inngrep i landskapsbildet fra store deler av Sortland, enn foreslått lokalisering i Lapphaugen».

I utredningen er det lagt til grunn at Lapphaugen også fremsto som det beste alternativet med hensyn til klimagassutslipp, ettersom det ikke er myr innenfor planlagte byggegrop, mens de arealene som ikke er utbygd innenfor både N01 og N02 ligger på myr.

Er kommunens vurdering av alternative plasseringer i henhold til rettslige krav?
Før vi tar stilling til spørsmålet, finner vi det nødvendig å gjøre nærmere rede for henholdsvis Statsforvalteren i Trøndelag og Statsforvalteren i Nordland sine synspunkter på den utredningen som er gjennomført i saken med hensyn til alternative plasseringer.

Som nevnt innledningsvis opphevet Statsforvalteren i Trøndelag kommunens vedtak på grunn av mangler ved kommunens begrunnelse for hvorfor ingen av de aktuelle alternative plasseringene skulle utredes videre, herunder at utredningen ikke var «rettslig holdbar». Det ble i denne forbindelse vist til at det særlig var én tomt innenfor næringsområde N01 som kunne passe den planlagte virksomheten størrelsesmessig, ettersom tomten var på 54 dekar, mens det planlagte tiltaket forutsatte 53,6. Herunder påpekte Statsforvalteren at det ikke forelå illustrasjoner på hvorfor arronderingen innenfor N01 ikke passer tiltaket, og at det burde ses på flere mulige innplasseringer på tomten, og/eller om det er mulig å utvide tomten for en bedre tilpasning.

Statsforvalteren påpekte også at det ikke er tilstrekkelig konkretisert hvorfor høyspentledningen i N01 utgjør en risiko. Når det gjaldt kommunens vurdering knyttet til at planlagt bebyggelse vil bli for synlig i landskapet på område N01, påpekte Statsforvalteren at det må påregnes store næringsbygg i området N01 så lenge planen åpner for det, og at dette blir vesentlig ved vurdering av eventuelle visuelle ulemper. Videre ble det stilt spørsmål ved fargebruken på illustrasjonene av hvor synlig tiltaket vil være, og det ble påpekt at det ikke var begrunnet hvorfor det er behov for et bygg med 15 meters høyde.

Statsforvalteren mente videre at det ikke kan legges til grunn at det vil være en fordel om tiltaket ikke plasseres i N01 som følge av at det er myr der. Så lenge gjeldende planer åpner for etablering av næring på de aktuelle myrarealene, vil det bli klimagassutslipp selv om tiltaket i denne saken skulle etableres på Lapphaugen eller et annet sted.

Som nevnt innledningsvis, ble det etter Statsforvalteren i Trøndelag sin opphevelse av det opprinnelige vedtaket gjennomført en tilleggsutredning av de aktuelle alternative plasseringene. Utredningen ble gjort ved hjelp av et poengsystem for ulike planrelevante tema, hvor de alternative som fikk lavest poengsum, var det som måtte anses som det beste alternativet for plassering.

Statsforvalteren i Nordland skrev i sin høringsuttalelse av 15.03.2022 at aktuelle alternativer etter deres syn fortsatt ikke var tilfredsstillende utredet. Uttalelsen er nærmere begrunnet i særlig to forhold. For det første at utslipp av klimagasser ved etablering i områder som er regulert til næring, N01 og N02, kun vil kunne anses som negativ konsekvens hvis disse arealene forblir ubebygd framover. For det andre at siktlinje fra Blåheiaveien vil kunne opprettholdes om planlagt bebyggelse flyttes mot sør, og at det om nødvendig skal være mulig å flytte en høyspentkabel for å unngå konflikt / risiko knyttet til dette.

Statsforvalteren i Nordland ga på bakgrunn av disse punktene konkrete anbefalinger om hvilke forhold kommunen burde kreve ytterligere utredet. For alternativ 1 Selnes ble det blant annet anbefalt at kostnader knyttet til flytting av høyspentkabelen bør konkretiseres. I den grad flytting av denne kabelen fremstår som «urimelig kostnadskrevende» eller komplisert, burde det foretas en klargjøring av de landskapsmessige konsekvensene av tap av siktlinje fra Blåheiaveien i forhold til negative konsekvenser av «å fjerne store deler av Lapphaugen».

Så langt vi kan se, har ikke kommunen drøftet noen av de overnevnte forholdene som Statsforvalteren i Trøndelag og Nordland har påpekt som mangelfullt utredet og/eller begrunnet. Disse forholdene er etter vårt syn heller ikke nærmere utredet i tilleggsutredningen som ble utført etter Statsforvalteren i Trøndelag sin klagebehandling. Vi kommer nærmere tilbake til tilleggsutredningen senere. Slik saken er opplyst, foreligger det derfor ikke opplysninger i saken som kan belyse de forhold Statsforvalteren i Trøndelag og Nordland har tatt opp, nærmere.

Som nevnt ovenfor, må de rettslige kravene til utredning ses i lys av hvor komplisert og omfattende planen er, og hvor store konsekvenser den vil kunne ha. I denne saken forutsetter en gjennomføring av planen at et areal på 53,6 dekar avsatt til LNFR-formål i kommunedelplan omdisponeres til næring. Myrene i det aktuelle området er registrert som dyrkbar jord (NIBIO - Kilden). Videre forutsetter en gjennomføring av planen bortføring av masser med et samlet uttaksvolum på 598.300 m³, hvor masser etter sprengning av fjell utgjør 537.000 m³. I konsekvensutredningen knyttet til landskap, er det dessuten konkludert med at tiltaket ikke er konfliktfritt, ettersom byggegrop og ny bebyggelse vil bli synlig fra lysløype og høydedragene i delområde B: Lomtjønnåsen - Evassåsen - Grevhaugen. Lysløypa har verdi som svært viktig friluftsområde, og deler av denne ligger etter det opplyste innenfor planområdet.

Slik vi ser det, er flere av de uklarheter som Statsforvalteren i Trøndelag og Nordland har tatt opp, forhold som synes relativt enkle å vurdere og/eller innhente opplysninger om. I lys av planens konsekvenser som vi har gjennomgått ovenfor, finner vi disse undersøkelsene som det klare utgangspunkt å måtte ligge innenfor det man i denne saken kan forvente med hensyn til utredning av alternative lokasjoner etter KU-forskriften § 19 siste ledd. I alle tilfeller burde det, dersom nærmere undersøkelser ikke er gjennomført, som et minimum være dokumentert og begrunnet hvorfor slike undersøkelser og vurderinger ikke er gjort.

Når det i denne saken ikke foreligger dokumentasjon på at noen av disse tilsynelatende enkle vurderingene og undersøkelsene er gjennomført, og det heller ikke ser ut til å være vurdert eller på noen måte dokumentert at slike undersøkelser og/eller vurderinger går utover det omfanget av utredninger som kan kreves i saken, kan det i likhet med Sivilombudets sak SOM-2022-1343, stilles spørsmål ved omfanget av vurderingene som er gjort. Uten noen nærmere redegjørelse eller dokumentasjon på hvorfor høyspentforhold, arrondering mv. gjør at alternative lokasjoner ikke er relevant og realistisk å utrede videre, er det det høyst uklart hvilke forhold som ligger til grunn for disse konklusjonene. I henhold til rettskildene vi har gjennomgått ovenfor, skal det være dokumentert og redegjort for hvorfor alternative plasseringer eventuelt ikke er relevante og realistiske, og saksbehandlingen i denne forbindelse skal være forsvarlig. Dette innebærer blant annet at kommunens avgjørelser om at en lokasjon ikke skal utredes videre, må bygge på relevante og riktige opplysninger. Statsforvalteren kan slik saken er opplyst og dokumentert, ikke se at avgjørelsen om at det ikke finnes relevante og realistiske alternativer utover Lapphaugen, bygger på relevante og riktige opplysninger.

Nærmere om tilleggsutredningen om alternativ lokasjoner
Som nevnt ovenfor finner vi ikke at tilleggsutredningen belyser de uklarheter som er knyttet til kommunens begrunnelse for ikke å utrede alternative lokasjoner videre. Etter vårt syn er tilleggsutredningen svært kortfattet, men også heftet med flere feil. Eksempelvis er det for alternativ 2 Vestmarka Nord N01 lagt inn vurderinger både i rødt og grønt felt under temaet forurensning. I rødt felt er det opplyst at plassering på N01 vil gi klimagassutslipp ved uttak av myr, mens det i grønt felt er opplyst at det ikke er noen kjente negative konsekvenser med hensyn til forurensing. Videre er det i oppregningen av poeng for alle alternativer gitt 17 poeng til alternativ 2 N01, mens tabellen ellers viser at alternativ N01 skulle hatt 18 poeng eller 16, avhengig av om det skulle gis 3 eller 1 poeng for temaet forurensning.

Når det gjelder konklusjon om at etablering på myr i N01 er en negativ konsekvens, bemerker vi at både Statsforvalteren i Trøndelag og Nordland, men også kommunen selv, blant annet i siste merknadsbehandling, har konkludert med at dette er en feilslutning så lenge gjeldende planer åpner for utbygging i området. For øvrig er det også for alternativ 3 næringsområde N02 lagt til grunn at det vil bli klimagassutslipp som følge av at etableringen da blir gjort på myr. Følgen av denne feilslutningen i tilleggsutredningen, er at det er gitt dårligst mulig poengsum for temaet forurensning for både N01 og N02, og det er sannsynlig at begge dermed kommer dårligere ut i utredningen enn hva de reelt sett burde.

I tilleggsutredningen er det ellers gitt dårligst mulig poengsum for temaet landskapspåvirkning for område N01. Begrunnelsen for dette er at «Anlegg blir synlig fra flere deler av Sortland nord. Tar utsikt mot SØ fra boligbebyggelse på Munningsletta». Som også Statsforvalteren i Trøndelag har påpekt, er det et vesentlig poeng ved vurdering av eventuelle visuelle ulemper om planen for det aktuelle området åpner for store næringsbygg. Dersom planen åpner for store næringsbygg, kan ikke det forhold at virksomheten i foreliggende sak ønsker store næringsbygg som utgangspunkt telle negativt. Resonnementet er altså det samme som ved etablering på myr; dersom det åpnes for næring på myrarealet, er det en feilslutning å regne klimagassutslipp som en negativ konsekvens ved etablering av virksomheten i foreliggende sak.

Riktignok synes det foreløpig ikke å være vedtatt noen reguleringsplan for N01, og vi er ikke kjent med om kommunen ønsker å åpne for store næringsbygg på dette området. Det er likevel ikke forsvarlig å uten videre gi dårligst mulig poengsum for landskapspåvirkning, dersom premissene for dette ikke er nærmere kartlagt.

Til sist vil vi bemerke om tilleggsutredningen at dersom man gir område N01 best mulig poeng for klimagassutslipp og landskapspåvirkning, hvor det i tilleggsutredningen uriktig kan være lagt til grunn dårligst poengsum, får dette alternativet totalt 14 poeng. Det blir da svært vesentlig for totalvurderingen/poengsummen å undersøke muligheten for alternative innplasseringer på tomta, eventuelt hva som skal til for å flytte høyspentanlegget. Dersom man kommer til at disse forholdene bør utredes videre, vil N01 måtte få bedre poengsum, og dermed ligge svært nær poengsummen til Lapphaugen i tilleggsutredningen.

De feil og uklarheter som vi her har nevnt, synes ikke å være nærmere kommentert av verken kommunen eller høringsinstanser/andre, og taler også i retning av at den gjennomførte utredningen ikke er forsvarlig. Vi kan for øvrig ikke se at kommunen har vurdert alternativvurderingene som er gjort nærmere, utover å konkludere med at de er forsvarlig, grundig mv.

<u>Oppsummering</u>

Ovenfor har vi kommet frem til at det ikke gitt en tilstrekkelig begrunnelse for hvordan de alternative vurderinger er gjort, herunder hva som ligger til grunn for konklusjonene om at de alternative lokasjonene ikke er aktuell for videre utredning. For eksempel nærmere redegjørelser om hvorfor alternative innplasseringer på tomtene, flytting av høyspentanlegg og brudd på siktlinjer gjør det uaktuelt å utrede de ulike alternativene videre i en konsekvensutredning. Det medfører at det kan stilles spørsmål til om det er gjort grundige nok undersøkelser, konsekvensene av å etablere virksomheten på Lapphaugen tatt i betraktning.

Videre har vi avdekket feil i utredningen, som etter vårt syn gir et uriktig inntrykk av hvilke forhold som taler mot å etablere virksomheten på andre steder i kommunen.

Det er kommunen som har myndigheten til – og ansvaret for – å vedta en plan som ivaretar hensynene til både miljø og samfunn, jf. KU-forskriften § 1. Dette kan tilsi at man også utreder alternativer som ikke samsvarer helt med forslagsstillerens opprinnelig tiltenkte forslag til plassering, eller nærmere innhold i tiltaket som angår den planlagte driften, dersom det finnes andre gjennomføringsmetoder – og plasseringer – som bedre kan ivareta andre hensyn. Det vises til at det etter konsekvensutredningsforskriften kreves at man både utreder alternativer til «utforming, teknologi, lokalisering, omfang og målestokk», jf. KU-forskriften § 19 siste ledd. Hva som anses som aktuelle alternativer, må videre «ikke forstås for snevert», jf. NOU 2003: 14, side 255.

Slik saken er opplyst for oss, foreligger det altså mangler ved kommunens begrunnelse for hvorfor ikke andre lokasjoner er relevante og realistiske alternativ til realisering av planen. Den manglende begrunnelsen etterlater tvil ved om det er lagt til grunn riktige og relevante opplysninger i vurderingen av om det finnes relevante og realistiske lokasjoner som bør utredes nærmere, jf. KU-forskriften § 19 siste ledd. Vi har etter dette kommet til at begrunnelsen ikke viser at reguleringsplanen oppfyller kravene i KU-forskriften § 19 siste ledd. Saken er av den grunn heller ikke godt nok opplyst etter fvl. § 17.

Feilenes betydning for vedtakets gyldighet

Statsforvalteren finner at saken er mangelfullt opplyst jf. fvl. § 17 ved at den ikke er godt nok utredet og opplyst. Videre finner vi at vedtaket er mangelfullt begrunnet ved at begrunnelsen ikke viser at vilkårene i KU-forskriften § 19 er oppfylt. Dette er saksbehandlingsfeil ved vedtaket. Spørsmålet er om planvedtaket dermed er ugyldig, og eventuelt må oppheves som åpenbart ugyldig, jf. Statsforvalterens begrensede kompetanse til å oppheve i klagesaker om reguleringsplanvedtak, som nevnt over.

Etter fvl. § 41 er et vedtak som lider av saksbehandlingsfeil likevel gyldig «når det er grunn til å regne med at feilen ikke kan ha virket bestemmende på vedtakets innhold». Bestemmelsen gjelder riktignok kun direkte ved brudd på saksbehandlingsreglene i forvaltningsloven, men gir uttrykk for et alminnelig prinsipp om terskelen for ugyldighet som er forankret i den ulovfestede forvaltningsrettslige ugyldighetslæren.

Når det gjelder terskelen for ugyldighet som følge av saksbehandlingsfeil uttaler førstvoterende i Høyesteretts dom gjengitt i Rt. 2009 side 661 (Huseby) at «det er tilstrekkelig med en ikke helt fjerntliggende mulighet [for at feilen har fått betydning for vedtakets innhold]», jf. dommens avsnitt 71. Videre uttales det i avsnitt 72:

> Vurderingen beror på de konkrete forhold i saken, herunder hvilke feil som er begått og vedtakets karakter. Der saksbehandlingsfeilen har ledet til mangelfullt eller uriktig avgjørelsesgrunnlag på et punkt av betydning for vedtaket, eller feilen på annen måte

> innebærer tilsidesettelse av grunnleggende fordringer til forsvarlig behandling, skal det gjennomgående nokså lite til.

Videre vises det til nærmere om ugyldighet ved manglende konsekvensutredning:

> Sammenholdt med de interesser som skal ivaretas gjennom reglene om konsekvensutredning, og den komplekse utredningsprosessen det der legges opp til, vil veien frem til ugyldighet derfor kunne være kort når saksbehandlingsfeilen består i manglende eller mangelfull konsekvensutredning. Men noen automatikk er det ikke tale om.

Høyesterett slår her fast at det i utgangspunktet skal nokså lite til for å konstatere ugyldighet i de tilfellene der saksbehandlingsfeilen har ledet til mangelfullt eller uriktig avgjørelsesgrunnlag, eller innebærer en tilsidesettelse av grunnleggende prinsipper om forsvarlig behandling. Videre slås det fast at veien til ugyldighet vil kunne være kort når saksbehandlingsfeilen består i manglende eller mangelfull konsekvensutredning – med tanke på de hensyn som ligger bak kravene til konsekvensutredning, i de tilfeller hvor lovgiver har vurdert at tiltaket eller planen faller inn under oppfangskriteriene. Høyesterett understreker imidlertid at det ikke er en automatikk i at en manglende konsekvensutredning fører til ugyldighet. Det må vurderes konkret for hvert enkelt tilfelle.

Når det kommer til de konkrete konsekvensene av en mangelfull konsekvensutredning er det innledningsvis naturlig å minne om at en konsekvensutredning er utredningskrav som er funnet nødvendig i tillegg til de saksbehandlingsreglene som ligger til grunn for alle planprosesser. Om formålet med konsekvensutredning vises til juridisk teori Plan- og bygningsrett, del 1, 3. utgave, O.J. Pedersen mfl. S. 183:

> Formålet med konsekvensutredninger er ifølge pbl. § 4-2, å sikre at virkningene av et tiltak for miljø og samfunn blir tilstrekkelig utredet og belyst på et tidlig stadium i planleggingen, slik at hensynet til miljø og samfunn kan inngå som premisser for vedtak på linje med tekniske og økonomiske hensyn – se Ot.prp.nr. 47 (2003-04) s. 2 og 10. Konsekvensutredningen skal også bidra til at det stilles nødvendige vilkår i vedtak som kan sikre at det tas tilbørlige hensyn til miljø og samfunn ved gjennomføringen av planen eller tiltaket. Reglene om konsekvensutredning skal videre sikre åpne planleggingsprosesser som skal gi ulike myndigheter, berørte og interesserte reell mulighet til å påvirke planleggingen og avgjørelsen av saken.

Statsforvalteren mener at det i dette tilfellet klart må anses som en rimelig mulighet for at ufullstendig konsekvensutredning kan ha virket bestemmende på vedtakets innhold.

Mangler ved begrunnelsen som leder til tvil om alle relevante forhold er vurdert, herunder om vedtaket lider av innholdsmessige feil, kan kjennes ugyldig, jf. blant annet Høyesteretts avgjørelse Rt. 2000 s. 1056 og Rt.1981 s. 745. Vedtaket må med andre ord vise at kommunen har anvendt det rettslige grunnlaget korrekt.

Det vises særlig til at reguleringsplanen utgjør et forvaltningsvedtak hvor innholdet i stor grad bestemmes av kommunestyret, og at det er sentralt at kommunestyret er kjent med både forhold som taler for en arealdisponering som foreslått, men også hvilke alternativer som finnes, for å kunne vurdere om den vil disponere arealene som foreslått. Adgangen til å vedta planen på rettsgyldig måte forutsetter videre at de prosessuelle regler i plan- og bygningsloven er fulgt.

I denne saken finner vi det videre klart at alternativvurderingene som er foretatt, særlig med hensyn til N01 og Selnes, bærer preg av feil og ufullstendighet, slik at utredningene ikke gir et godt grunnlag for å vurdere om den planlagte virksomheten kunne fått mindre eller større konsekvenser ved en annen plassering. Behovet for en mer omfattende og grundig vurdering av alternative lokasjoner, aktualiseres særlig i saken ved at en gjennomføring av planen medfører konsekvenser for flere ulike interesser knyttet til både miljø og samfunn. På denne bakgrunn skjerpes kravene til et godt vurderingsgrunnlag, slik at kommunen kan vurdere foreslått plassering opp mot andre lokaliteter – med eventuelle færre negative konsekvenser. De mangelfulle og til dels uriktige utredningene som er gjort, kan ha påvirket vurderingen kommunestyret gjorde. Feilen vil dermed være egnet til å virke bestemmende på vedtakets innhold.

Statsforvalteren har etter dette kommet til at vedtaket er ugyldig. Spørsmålet om ugyldighet har for Statsforvalteren ikke voldt tvil, og vi er derfor kommet til at vedtaket er åpenbart ugyldig og må oppheves.

For ordens skyld bemerker vi når det gjelder opplysningene om at det foreligger innsigelser til planprosessen knyttet til næringsområde N01, at vi ikke utelukker at disse kan få betydning for den nærmere vurderingen av hvorvidt N01 er en relevant og realistisk lokasjon. Ved eventuell videre behandling av saken, vil kommunen måtte vurdere hvilken betydning den pågående planprosessen for N01-området har for alternativvurderingen. Vi kan imidlertid ikke se at opplysningene får avgjørende betydning for vår konklusjon om at vedtaket må oppheves. Som nevnt ovenfor, gjelder de uklarheter som foreligger med kommunens konklusjoner knyttet til alternativvurderinger, også Selnes-området, og ikke bare N01. Det innebærer at selv om N01-området etter en nærmere vurdering skulle være uaktuelt å utrede videre i en konsekvensutredning, vil fortsatt Selnes-området kunne være aktuelt.

Statsforvalteren har ikke tatt stilling til anførslene i de øvrige klagene ettersom vedtaket uansett oppheves.

I medhold av plan- og bygningsloven § 1-9, jf. delegasjonsfullmakt fra departementet, treffer Statsforvalteren i Troms og Finnmark følgende

vedtak:

Statsforvalteren opphever Sortland kommunes vedtak av 05.05.2022, sak 045/22, om godkjenning av reguleringsplan for Vestmarka næringsområde - sørvest. Saken sendes tilbake til kommunen for ny behandling.

***

Vedtaket er endelig og kan ikke påklages. Partene underrettes ved kopi av dette brevet. Vi gjør oppmerksom på partenes rett til å gjøre seg kjent med sakens dokumenter, jf. forvaltningsloven §§ 18 og 19.

Videre gjør vi oppmerksom på at når et vedtak blir endret til gunst for en part, skal parten som hovedregel tilkjennes dekning for vesentlige kostnader som har vært nødvendig for å få endret vedtaket, jf. fvl. § 36. Krav om dekning av slike kostnader må være fremsatt for Statsforvalteren innen tre uker etter mottakelsen av dette brevet.

Med hilsen

Toril Feldt (e.f.)
justis- og kommunaldirektør

Marianne Erlandsen
rådgiver juridisk seksjon

Dokumentet er elektronisk godkjent

Kopi til:

Steve Anders Haugerud	Skytterveien 1 B	8402	SORTLAND
Erlend Joakim Bergseng	Myrullveien 10 B	8402	Sortland
ADVOKATFIRMAET SIMONSEN VOGT WIIG AS AVD TROMSØ	Postboks 929	9259	TROMSØ
STATSFORVALTEREN I NORDLAND	Postboks 1405	8002	BODØ